

ת"ד 4772/08/17 - מדינת ישראל נגד ילנה בת גבריה שכינה

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 4772-08-17 מדינת ישראל נ' שכינה
תיק חיצוני: 154563/2017

לפני כבוד השופטת הגר אדרי
המאשימה:
נגד

הנאשמת:
ילנה בת גבריה שכינה

גזר דין

הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה, בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, כתוצאה מהן נגרמה תאונת דרכים בה נחבלה נוסעת ברכב המעורב חבלות של ממש בדמות שבר ביד.

המדובר בנאשמת נורמטיבית, האוחזת ברישיון נהיגה משנת 2009, לחובתה 3 הרשעות קודמות, מסוג קנס, האחרונה משנת 2013. המדובר בכשל ראשון מסוג עבודה.

ניכר כי התנהלותה בדרכים תקינה.

הערך המוגן בעבירה זו הינו הגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף.

מתחם העונש ההולם כולל פסילה בפועל, פסילה מותנית וקנס.

כעולה מכתב האישום, הוראת החיקוק אשר יוחסה לנאשמת מצויה בתוספת השניה של פקודת התעבורה ולכן, טומנת בחובה חובת פסילת רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ- 3 חודשים, וזאת בנוסף לכל עונש אחר. אולם, חובת הפסילה שקבע המחוקק ביחס לסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, אינה חובה מוחלטת והושאר שיקול דעת לבימ"ש במקרים מיוחדים ובהתקיים נסיבות מיוחדות, אף שלא להורות על פסילת רשיון הנהיגה בפועל.

אני סבורה כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות הפחתה, במידת מה, של רכיב הפסילה בפועל.

המאשימה עתרה לכך לכך שבימ"ש לא יחרוג מענישת המינימום וישית בנוסף פסילה על תנאי וקנס. המאשימה הפנתה לנסיבות קרות התאונה ולתוצאותיה שכן נגרמה חבלה של ממש לנפגעת והציגה פסיקה תומכת בנושא. לא הוצגה תעודה רפואית.

מנגד, עתר ב"כ הנאשמת שלא להשית פסילה בפועל נוספת מעבר ל-60 ימי הפסילה שריצתה הנאשמת והפנה לשיקולי השיקום במקרה זה, אשר יש בהם כדי להצדיק חריגה לקולא מהמתחם הקיים בעבירות אלו.

בכ הנאשמת הפנה לנסיבותיה האישיות החריגות של הנאשמת, לכך שמדובר בנהגת וותיקה, לכך שהחבלה של ממש היא ברף הנמוך, ולנסיבות התאונה אשר מקורן בחוסר זהירות ברף הנמוך.

ב"כ הנאשמת הפנה למצבה הרפואי של הנאשמת, אשר מונע ממנה מלהשתמש בתחבורה הציבורית היות ומתקשה היא להשתלט על הסוגרים ולכן משיקול אנושי ובנסיבות חריגות אלו ביקש להסתפק בפסילה שריצתה עד כה.

הנאשמת ביקשה להעיד, התרגשה ותיארה את מצבה הרפואי הסבוך. ניכר כי הטמיעה חומרת העבירות והביעה חרטה מלאה עליהן.

בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת, מצאתי אף לזקוף לזכותה את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה.

כפי שציין כב' השופט המר מבית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניינו של קלגסבלד: (קלגסבלד נ. מ"י ע"פ 31933/06):

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא ניסה לדחות את הקץ הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים וסקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שהוצגו בפני ומצבה הרפואי הרגיש בעת הזו, את וותק נהיגתה ועברה התעבורתי המקל, את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. קנס בסך 1,500 ₪ שישולם בתוך 90 יום.
2. פסילה בפועל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 60 ימים. מתקופת הפסילה בפועל ינוכו 60 ימי הפסילה המנהלית שריצתה הנאשמת. למען הסר ספק, לא נותרה יתרת פסילה לריצוי ואין צורך בהפקדה.
3. פסילה על תנאי מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים.

המזכירות תשלח לנאשמת וב"כ העתק גז"ד ושובר התשלום.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ט, 14 ספטמבר 2018, בהעדר
הצדדים.